

OPINIONS

Nº 130 - any 2021

Reflexions humanes sobre Déu

He acabat de llegir el llibre titulat “Visión antropológica de la religión” escrit per John Hérbert Valencia Barco, un sacerdot jesuïta en exercici, professor d'universitat, sociòleg, antropòleg i biòleg (persona que estudia l'origen, evolució, creixement i reproducció, de tots els éssers vius: humans, bacteris, virus, plantes, etc.). Un llibre que no té gaires pàgines, però que, aconsegueix que s'hi pari atenció perquè reflecteix de manera intensa, la seva manera de pensar, basada en estudis rigorosos sobre Déu, el dimoni, la Bíblia, el celibat i el més enllà.

D'aquest llibre, se'n pot treure profit per adquirir cultura o per reflexionar. Particularment, m'ha servit per escriure aquestes Opinions, exposant primer, un petit apunt sobre la Bíblia i acabar-les amb el meu pensament sobre Déu.

Hi ha hagut i segueix havent-hi, tantes maneres de veure Déu, com religions, cultures, classes socials, grups intel·lectuals, filòsofs, etc., Per tant, no té res d'estrany que la imatge de Déu sigui diferent en cada país. Malgrat la varietat, a l'hora de caracteritzar-lo, se solen emprar valors, virtuts i atributs propis de l'home, potser oblidant que Déu és Déu i està per sobre de tot el que se li pugui imputar.

El Déu cristià que ens varen ensenyar, està basat en la Bíblia. Un conjunt de llibres reunits en un sol volum on es troben l'Antic Testament i el Nou Testament.

L'Antic Testament, narra la creació del món i recull les creences, les tradicions i els esdeveniments del poble hebreu, des del segle VIII al VI abans del naixement de Crist, escrits en arameu, hebreu i més tard en grec.

També en l'Antic Testament es troben escrits, no com a fets històrics, sinó com un significat simbòlic. Per exemple: l'origen del món en sis dies, el pecat original, Caïn com a primer fratricida, el diluvi universal, el lliurament a Moisès de lleis escrites en dues taules de pedra (els Deu manaments) i la separació de les aigües del mar Roig, entre altres.

En el que pertany al Nou Testament i en la part corresponent als evangelis, apareixen narracions donant testimoni de la vida de Jesús el Natzarè.

D'evangelis n'hi ha més d'un centenar, però, l'Església catòlica només n'acceptà quatre, els de Marc, Lluc, Mateu i Joan. Evangelis que se'ls donà el nom de “Canònics” (els cànons són una llista de llibres que, seguint uns criteris, han estat reconeguts i admesos per l'Església com a texts sagrats). L'Església catòlica en reconeix i admet, 73 d'aquests llibres com a part de la Sagrada Escripura: 46 en l'Antic Testament i 27 en el Nou Testament.

Aquests llibres redactats i difosos durant dècades, manifesten el pas de Jesús de Natzaret per terres de Galilea i Judea, complint la missió que se li havia encomanat de revelar la imatge de Déu; portant alhora, un missatge de pau, d'esperança i d'amor.

Els altres evangelis foren rebutjats per l'Església en considerar que eren més fantasiosos que reals i se'ls donà el nom d'"Apòcrifs" paraula que vol dir de "dubtosa autenticitat".

S'ha demostrat que alguns documents existents, tant en l'Antic Testament com en el Nou, no coincideixen en el temps ni el lloc allí narrat, sinó que, són interpretacions, i vivències personals i emocionals de quins, per ells, Déu ho era tot. Sentiment que van voler transmetre oralment o per escrit.

Tot el contingut de la Bíblia acaba sent una barreja de religions practicades milers d'anys abans de Crist, que, com a característica comuna, presenten una aliança entre Déu i els homes.

Llegida la Bíblia amb atenció i les diverses opinions que s'han escrit sobre ella, es pot arribar a concloure que la Bíblia no va ser dictada per Déu a una persona determinada, sinó que, el seu contingut, manifesta un temps històric, una cultura, unes lleis, costums, filosofies i creences dels quins la van escriure, amb un llenguatge figurat perquè fos entès no solament per erudits, sinó per a tothom.

La meva opinió personal

Deixant de banda la realitat o la ficció que ha arribat als nostres dies referents a Déu i la Bíblia, m'he fet unes quantes preguntes:

¿És el món el resultat d'un Big Bang o, aquesta explosió, va ser deguda per mandat d'un Ésser superior? ¿Existeix Déu o és una necessitat de l'home per recórrer a "algú", quan van mal dades? ¿Necessita Déu de pregàries i sacrificis per atorgar un favor o perdonar pecats? ¿Què hi guanya o perd Déu amb què l'home el rebutgi o cregui en Ell? ¿No s'està donant una trista imatge de Déu en considerar que pensa i actua com un humà?

Com que no és fàcil donar respostes a moltes preguntes sobre Déu, l'Església es limita a dir que "*cal tenir fe*". Paraules que fan pensar que si Déu dóna aquest do a uns si i altres no, ¿no és una injustícia comesa per qui és el "Justicier suprem"?

Potser degut a l'educació Catòlica rebuda, necessito creure que si existeix un "Ser" superior; però que, he hagut de fer a la meua manera perquè m'és difícil creure en un Déu que solucioni problemes, petits o grans, amb benediccions, oracions, aigua beneïda i litúrgies. Tot i això, admito que poden ajudar a tranquil·litzar a qui creu en elles.

M'és difícil creure en el Déu dels qui formen part d'una església monopolitzadora, racista, discriminatòria i masclista, aprovada per concilis, teòlegs, canonistes, moralistes i tots aquells que creuen estar per damunt d'una ètica social.

M'és difícil creure en un Déu que exigeix submissió disfressant-la de virtut i castiga a qui, com humans, incomplim "els seus manaments".

M'és difícil creure en un Déu que no aprovi que dues persones s'estimin, encara que aquest amor sigui contrari al que diuen els moralistes.

M'és difícil creure en un Déu que...

Maria Mercè Usón